

Arrest

nr. 292 171 van 19 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2011 wordt de verzoeker gemachtigd tot een verblijf voor de duur van de arbeidskaart, namelijk tot 1 mei 2012, aangevuld met 30 dagen.

Op 12 december 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 januari 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 februari 2016 wordt de beslissing van 28 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ingetrokken.

Op 15 februari 2016 volgt een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 april 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, H. A. (...).

Op 25 oktober 2016 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris inzake de voormelde aanvraag tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 184 397 van 27 maart 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker had ingediend tegen de beslissingen van 28 januari 2016.

Op 17 november 2017 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn oom, H. A. (...). Op diezelfde dag wordt een beslissing genomen tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies).

Op 8 december 2018 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 april 2020 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 245 117 van 30 november 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 16 april 2020 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 245 118 van 30 november 2020 vernietigt de Raad ook deze beslissing.

Op 25 juni 2021 wordt de aanvraag van 8 december 2018 opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt geen rechtsmiddel aangewend.

Op 12 januari 2022 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2023 beslist de gemachtigde dat de voormelde aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 24 januari 2023 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2022 werd ingediend door

Y., Y. (...) (R.R xxx)

Geboren te R. (...) op (...).1988

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 26.11.2009 een eerste aanvraag 9bis indient. Deze aanvraag wordt toegestaan op 29.04.2011 en op 22.11.2011 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 01.06.2012. Betrokkene dient nooit een aanvraag tot verlenging in van deze A-kaart. Op 13.12.2012 dient hij een nieuwe aanvraag 9bis in die echter niet in overweging genomen wordt door de Stad Antwerpen omwille van een negatieve woonstcontrole. Op 25.11.2015 dient betrokkene een derde aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 28.01.2016 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.03.2016. Op 26.04.2016 dient hij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Nederlandse oom. Deze aanvraag wordt geweigerd op 25.10.2016 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.10.2016. Op 08.12.2018 dient hij opnieuw een aanvraag 9bis in, die geweigerd wordt op 25.06.2021 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 27.07.2021.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene verschillende familieleden zou hebben die in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts aantoont twee familieleden te hebben op het Belgische grondgebied, met name zijn oom en tante. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat

betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019) Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden drie getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of iemand meer zou hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de coronapandemie als buitengewone omstandigheid die hem verhindert om terug te keren naar Marokko. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat de huidige reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België volledig is hervat en dat alle sanitaire

voorwaarden voor reizigers naar Marokko door de Marokkaanse autoriteiten werden opgeheven. Reizen naar Marokko is aldus perfect mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 September 2020).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf als buitengewone omstandigheden. Echter, dit elementen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie met meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 integraal is vernietigd en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene wijst erop dat Dienst Vreemdelingenzaken zou aanvaard hebben dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen dat betrokkene zijn aanvraag hier indient en niet in zijn land van herkomst. En dit omdat de vorige aanvraag 9bis d.d. 26.11.2009 ontvankelijk werd verklaard en hij hierdoor in bezit gesteld werd van een tijdelijke verblijfsmachtiging. Hij wijst erop dat hij zich nu op dezelfde instructies beroept en dat de staatssecretaris geen onderscheid mag maken afhankelijk van de datum van indiening. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg is het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Het is namelijk niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de dienst Vreemdelingenzaken hierdoor gebonden is bij de behandeling van een nieuwe aanvraag. Het bestaan van buitengewone omstandigheden is niet per definitie een statisch gegeven waardoor het ontvankelijk verklaren van een vorige aanvraag automatisch moet leiden tot het ontvankelijk verklaren van alle daaropvolgende aanvragen. De beoordeling van de buitengewone omstandigheden - de vraag

of er elementen zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst - dient geval per geval beoordeeld te worden. Het feit dat in het verleden bepaalde elementen in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheid, brengt niet per definitie mee dat deze elementen thans nog aanwezig zijn (RVV arrest 23390 van 17 januari 2020). Uit hetgeen hier voorafgaat blijkt duidelijk dat de door betrokkene ingeroepen elementen in kader van huidige aanvraag 9bis onderzocht werden en niet werden weerhouden als actuele buitengewone omstandigheden.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers", en in casu de verwijzing naar zijn eigen verblijfsmachtiging, en het inroepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001) Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten of dat betrokkene vroeger een verblijfsmachtiging werd toegekend, brengt niet ipso facto een (actuele) verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde en een blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2007 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan zeventien jaar in België zou wonen, dat al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zouden zijn, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij zich in de loop der jaren perfect zou hebben weten te integreren, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, dat hij lessen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij zijn attest van inburgering behaalde, dat hij hier een heel netwerk uitgebouwd zou hebben en heel erg gewaardeerd zou worden, dat hij regelmatig zou deelnemen aan het leven dan de onthaalgemeenschap, dat hij perfect op de hoogte zou zijn van onze waarden, normen en gebruiken, dat hij een arbeidsovereenkomst dd. 25.10.2021 voorlegt evenals drie getuigenverklaringen, vier aanslagbiljetten van de personenbelasting, een factuur van bulex dd 23.09 2013, een onleesbaar kassaticket, een bewijs van lidmaatschap van Basic Fit in 2015, een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 02 05.2016, een verklaring van met steunverlening door het OCMW dd. 02 05.2016, verschillende rekeninguittreksels, zijn bankkaart, een aankondiging van huisbezoek door een incassobureau dd 27.04.2018, een verklaring van niveaubepaling Nederlands, zijn attest van inburgering, zijn arbeidskaart en zijn vervallen A-kaart) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).
(...)"

Op 20 januari 2023 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 24 januari 2023 ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

"(...)
Naam, voornaam: Y., Y. (...)
geboortedatum: (...).1988
geboorteplaats: R. (...)
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoeker ook naar artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden

waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland "

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

Het feit dat betrokkene verschillende familieleden zou hebben die in België verblijven , kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid het hebben van familieleden in België ontslaat betrokken geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland....

Verzoeker heeft duidelijk gesteld dat zijn Nederlandse oom, met wie hij vroeger gezinshereniging aanvroeg, hem de nodige stabiliteit geeft

Hij is al sedert zijn verblijf , vanaf 2009 in België afhankelijk van hem.

Zijn oom en de tante waren de zorgfiguren.

Hij heeft dan ook een bijzonder band met hen.

Verzoeker verblijft sedert 2009 in België.

Hij spreekt derhalve perfect Nederlands en is vertrouwd met de Belgische samenleving.

Hij heeft geen enkele binding meer met de Marokkaanse samenleving.

Hij kan niet teruggaan naar Marokko, ook niet voor een periode om de aanvraag voor een verblijfsvergunning daar in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post van België.

Hij heeft geen binding meer met en geen netwerk meer in zijn herkomstland.

Verzoeker stelt bijgevolg dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 12/01/2022 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; deze maakt dat hij in België bijzonder afhankelijk is van zijn naaste familieleden ; het gezin van zijn Nederlandse oom.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld voor volwassen familieleden of familieleden die niet behoren tot het kerngezin, is in casu aanwezig. Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met dit gegeven; mn met deze onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens. Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker op het dagelijks functioneren van verzoeker en de mogelijkheid om zich te handhaven in Marokko, ook al zou dit verblijf in Marokko, eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de période nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 20/01/2023 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt.

Nochtans is dit gegeven zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Marokko vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen

- of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op gezins- en privéleven , zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Marokko , ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in België wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen.

Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten en is aangewezen op zijn familieleden.

Hij heeft in Marokko geen sociaal netwerk. Hij zal het in Marokko zeer moeilijk hebben om zich te handhaven en om beroep te doen op de aangepaste medische bijstand.

De genomen beslissing dd. 20/01/2023, waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag. De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met allé elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren, doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen, die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 12/01/2022 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen medische elementen in combinatie met de omstandigheid dat al de directe familieleden van verzoeker in België wonen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

Verder heeft verzoeker er terecht op verwezen dat zijn aanvraag op basis van art 9bis dd 26/11/2009 ontvankelijk en gegrond werd verklaard en dat derhalve een A - kaart werd afgeleverd op 22/11/2011, geldig tot 01/06/2012, waarvoor echter geen verlenging werd aangevraagd.

Dit betreft wel degelijk een voorgaande beslissing in hoofde van verzoeker, die een zekere precedent schept.

De gemachtigde kan bijgetreden worden waar hij in de beslissing dd 20/01/2023 stelt dat elke aanvraag apart wordt onderzocht en dat het namelijk zo is dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn ... "

Om de kunnen oordelen of de vroeger ingeroepen omstandigheden gewijzigd of verdwenen zijn, dienen deze omstandigheden uiteraard te worden meegenomen in de beoordeling van de nieuw ingeroepen omstandigheden om zo bij wijze van vergelijking op zorgvuldige en op redelijke wijze tot het besluit te kunnen komen of deze omstandigheden al dan niet verdwenen of gewijzigd zijn tov van de nieuw ingeroepen omstandigheden.

Nergens lezen we in de beslissing dd 20/01/2023, waartegen huidig beroep dat deze afweging werd gedaan.

Verzoeker kan dan ook niet begrijpen dat de gemachtigde thans tot het besluit komt dat de inroepen bijzondere omstandigheden niet als dusdanig weerhouden worden terwijl zijn leefomstandigheden niet fundamenteel gewijzigd zijn sinds de aanvraag van 2009; wel integendeel de band met de familie in België hechter werd en de vervreemding van het land van herkomst/ Marokko alleen maar toenam.

De gemachtigde laat inderdaad na om in de bestreden beslissing de concrete elementen / feitelijke omstandigheden weer te gaan op basis waarvan hij tot besluit komt dat in casu de omstandigheden die golden in 2009 zouden verdwenen of gewijzigd zijn.

De beslissing is derhalve onzorgvuldig genomen, waardoor de gemachtigde tot een onredelijk besluit kwam, minstens tot een besluit dat voor verzoeker zeer willekeurig en niet consistent overkomt omdat hij niet kan vatten waarom twee afwijkende beslissingen genomen werden; nl nu en in 2009

De recht onderhorigen moeten kunnen vertrouwen op een standvastig bestuur.

Dit middel is gegrond."

Deze kritiek is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Daarnaast brengt de verzoeker met betrekking tot de tweede bestreden beslissing in het verzoekschrift nog het volgende naar voor:

"3. het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten zich op.

Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.

Verzoeker beroept zich, met reden zoals hierboven aangehaald, op art 8 EVRM."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoeker aangebrachte elementen worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoeker betoogt dat een eerdere aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gegrond werd verklaard en dat hem een A-kaart werd afgeleverd. De verzoeker treedt het motief van de eerste bestreden beslissing bij waar wordt uiteengezet dat elke aanvraag apart moet worden onderzocht en dat het namelijk zo is dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. De verzoeker voert daarentegen wel aan dat, om te kunnen oordelen of de vroeger ingeroepen omstandigheden gewijzigd of verdwenen zijn, deze omstandigheden uiteraard kunnen worden meegenomen in de beoordeling van de nieuw ingeroepen omstandigheden om zo bij wijze van vergelijking op zorgvuldige en op redelijke wijze tot het besluit te komen of deze omstandigheden al dan niet verdwenen of gewijzigd zijn ten opzichte van de nieuw ingeroepen omstandigheden. De verzoeker stelt dat nergens in de eerste bestreden akte dergelijke afweging wordt gemaakt. De verzoeker licht toe dat hij niet kan begrijpen dat de gemachtigde tot het besluit komt dat de ingeroepen bijzondere omstandigheden niet als dusdanig aanvaard kunnen worden terwijl zijn leefomstandigheden niet fundamenteel gewijzigd zijn sinds de aanvraag van 2009, doch integendeel zou de band met de familie in België hechter zijn geworden en zou de vervreemding van het land van herkomst alleen maar toegenomen zijn.

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, strekt de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet er enkel toe dat de gemachtigde motiveert waarom de elementen die de verzoeker in het kader van de huidige machtigingsaanvraag van 12 januari 2022 heeft ingeroepen geen buitengewone omstandigheden vormen. Bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is het de verantwoordelijkheid van de aanvrager om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op afdoende wijze te motiveren waarom de in de kwestieuze aanvraag ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard (zie ook *infra*).

De gemachtigde is er derhalve niet toe gehouden om op eigen initiatief te motiveren waarom hij in het verleden een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wel ontvankelijk heeft verklaard en waarom hij de machtigingsaanvraag thans, meer dan tien jaar later, onontvankelijk verklaart. De gemachtigde dient, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, in de genomen onontvankelijkheidsbeslissing ook niet de concrete elementen en de feitelijke omstandigheden weer te geven op basis waarvan hij tot het besluit komt dat de omstandigheden die in 2009 golden thans zouden verdwenen of gewijzigd zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

3.2.1.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dient deze uitzondering bovendien restrictief te worden toegepast.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De Raad benadrukt dat de verweerder bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

3.2.1.3. De gemachtigde oordeelde *in casu* dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde heeft hierbij aangegeven dat de elementen die de verzoeker als buitengewone omstandigheden naar voor had geschoven, niet volstaan om aan te tonen dat hij de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde zou hebben vereist dat de verzoeker een situatie van overmacht zou aantonen, minstens toont de verzoeker dit niet aan. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' een onjuiste of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Hij toont met zijn vage en niet op de concrete motivering van de eerste beslissing toegespitste kritiek niet aan dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat de gemachtigde bij zijn beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.2.1.4. De verzoeker lijkt een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij lijkt voor te houden dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat de verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. De verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

3.2.1.5. Verder is de verzoeker het niet eens met de beoordeling die in de eerste bestreden beslissing werd gemaakt in verband met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat hij in zijn aanvraag had uiteengezet dat zijn Nederlandse oom in functie van wie hij in het verleden gezinshereniging aanvroeg hem de nodige stabiliteit geeft en hij stelt dat hij al sedert zijn verblijf in België (2009) van deze oom afhankelijk is, dat zijn oom en zijn tante zijn zorgfiguren vormen en dat hij een bijzondere band met hen heeft. De verzoeker voert aan dat hij in zijn aanvraag duidelijk informatie had gegeven over zijn leefsituatie, die maakt dat hij in België bijzonder afhankelijk is van zijn naaste familieleden. De verzoeker meent dat hij zich dan ook terecht kon beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022 haalde de verzoeker volgende elementen aan:

“Dat hij tal van familieleden heeft legaal aanwezig in België;

(...)

Dat hij contacten heeft met Belgen en met mensen met een legaal verblijf in België; (...)

(...)

Dat art. 8 en 3 van het EVRM hier dienen te primeren; Dat verzoeker in het land van herkomst niets of niemand meer heeft om op terug te vallen;”

De verzoeker voegt bij deze aanvraag vervolgens een kopie van de identiteitskaart van zijn nonkel en zijn tante.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene verschillende familieleden zou hebben die in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer ernstige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts aantoont twee familieleden te hebben op het Belgische grondgebied, met name zijn oom en tante. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze familieleden aangetoond.”

De verzoeker betwist niet dat hij niet samenwoont met zijn tante en oom. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, blijkt niet dat hij in zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022 had uiteengezet dat zijn Nederlandse oom hem de nodige stabiliteit geeft en dat hij sinds zijn verblijf in België (2009) van hem afhankelijk is. Gelet op de zeer summiere uiteenzetting in zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022 toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde enig concreet element, dat door de verzoeker werd aangereikt, zou hebben veronachtzaamd. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat, gelet op de zeer summiere gegevens die hij in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022 naar voor heeft gebracht, het kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat de verzoeker geen bijzondere afhankelijkheid ten aanzien van zijn tante en nonkel heeft aangetoond.

Deze beoordeling ligt overigens in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit blijkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet wordt aangetoond dat de verweerder enig concreet gegeven, waarover hij daadwerkelijk kon beschikken, heeft veronachtzaamd waar hij vaststelt dat de verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zoals *in casu* vereist is in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de verzoeker zelf rust.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel, in hun onderlinge samenhang gelezen. De verzoeker toont evenwel niet concreet aan dat de gemachtigde nagelaten heeft om enig relevant element uit de aanvraag in zijn beoordeling te betrekken.

Gelet op het voorgaande en op wat hierna volgt, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met al de aangebrachte elementen in hun onderlinge samenhang gelezen; minstens laat hij na concreet aannemelijk te maken met welke elementen in hun onderlinge samenhang de verweerder ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

De verzoeker gaat er met zijn betoog bovendien aan voorbij dat de verweerder tevens heeft geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, en dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dit kader op dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). *In casu* dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om hem in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het privé, gezins- of familieleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker betoogt dat hij geen enkele binding en netwerk meer heeft in Marokko. De verzoeker stelt dat hij daarom niet terug kan gaan naar Marokko, ook niet voor een periode om de aanvraag daar in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post.

Door middel van deze argumentatie beperkt de verzoeker zich tot een loutere herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing in dit verband:

“Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst niets of niemand meer zou hebben om op terug te vallen. Echter, betrokkene maakt dit niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het

buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of iemand meer zou hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Door louter de elementen, aangehaald in zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022, te herhalen, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk zijn. De verzoeker verliest bovendien mogelijks uit het oog dat de Raad te dezen niet optreedt als feitenrechter, en dat hij dus geen bevoegdheid heeft om zijn beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid.

De verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift tevens hetgeen volgt: *“Een verblijf in Marokko , ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;*

Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in België wonen en die zijn verblijf in Marokko zullen moeten bekostigen.

Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten en is aangewezen op zijn familieleden.

(...) Hij zal het in Marokko zeer moeilijk hebben om zich te handhaven en om beroep te doen op de aangepaste medische bijstand.” Zulks kan echter niet worden gelezen in de machtigingsaanvraag van 12 januari 2022, zodat de gemachtigde hierover ook niet diende te oordelen. De verzoeker vermag in zijn verzoekschrift geen nieuwe buitengewone omstandigheden te ontwikkelen of nieuwe argumentatie aan te brengen.

De verzoeker betoogt dat de gemachtigde bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen medische elementen in combinatie met de omstandigheid dat alle directe familieleden van de verzoeker in België wonen.

Er blijkt evenwel niet dat de verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 12 januari 2022 enig medisch element heeft ingeroepen. De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de verzoeker zelf rust. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in rekening bracht dat de tante en de nonkel van de verzoeker in België verblijven. De verzoeker houdt voor dat al zijn directe familieleden in België wonen, maar hij licht niet verder toe wie van zijn familieleden, naast zijn tante en nonkel waarmee bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening werd gehouden, nog in België zouden verblijven. Met dergelijke vage uiteenzetting maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet. Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt

hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

Het enig middel is, wat betreft de eerste bestreden beslissing, ongegrond.

3.2.2. Betreffende de tweede bestreden beslissing

Het betoog van de verzoeker waarin hij stelt dat bij vernietiging van de eerste bestreden beslissing ook de vernietiging van het bestreden bevel zich opdringt, is niet dienstig, daar uit de bespreking van het enig middel blijkt dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing.

De verzoeker stelt verder dat het bevel minstens voorbarig werd uitgevaardigd om reden dat hij nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.

De Raad merkt vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van verblijf betreft, doch een beslissing is waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die de verzoeker zouden verhinderen zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verder wijst de Raad erop dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoeker nalaat om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door het bestreden bevel wordt geschonden. De kritiek dat het bevel minstens voorbarig werd uitgevaardigd om reden dat zij de mogelijkheid heeft om de eerste bestreden beslissing in graad van beroep te laten beoordelen, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat niet blijkt dat de verzoeker nog enig belang heeft bij zijn betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan over de beroepsprocedure, gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

De kritiek die de verzoeker ten aanzien van de tweede bestreden beslissing heeft naar voor gebracht, maakt geen ontvankelijk middel uit.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE